

Univerzita a hrad

Karel byl velice vzdělaný člověk a věděl, jak je vzdělání a čtení knih důležité. Proto se rozhodl, že v Praze založí univerzitu, vysokou školu, kde by studovali a vyučovali nejen Češi, ale i cizinci.

O tom, co se na škole bude dít, rozhodovali sami učitelé a studenti. Byli rozděleni do čtyř skupin: české, bavorské, polské a saské.

Univerzita Karlova se stala brzy známou v celé Evropě a byla to čest studovat tam.

Ale Karel měl i jiné plány: chtěl postavit pevný hrad, kam by převezl královské poklady. Povolal proto stavitele Matyáše z Arrasu.

Vybral pro budoucí hrad krásné místo, na vrchu nad údolím řeky Berounky. Byla to – pro případ napadení – velice výhodná poloha. Nejdůležitější ale bylo najít pro hrad zdroj vody. Co kdyby nepřátelé hrad obklíčili a dlouho jej obléhali? Lidé, ale i zvířata musí mít co pít!

„Vykopeme studnu a nad ní postavíme Studniční věž!“ rozhodl stavitel. Dělníci se dali do práce. Kopali, kopali..., ale i když dosáhli hloubky 80 metrů, k vodě se nedostali. Nedokázali prorazit kámen. Nakonec bylo dno studny propojeno s nedalekým potokem.

V pověsti o hradu se říká, že dělníci byli po dokončení práce popraveni. Aby nemohli prozradit, jak to se studnou je. Vodu z potoka by totiž nepřátelé mohli snadno otrávit. Kdoví, jak to bylo. Karel byl laskavý panovník, vydal by takový rozkaz? Snad ne. I když bezpečnost hradu byla důležitá...

Po Studniční věži bylo na hlavním nádvoří postaveno purkrabství. Pan purkrabí se měl starat o hrad v době královny nepřítomnosti. Pak došlo na královský palác s komnatami a hodovní síní. Král nechal na zdi paláce vymalovat své předky. Mezi nimi nechybí ani Přemysl Oráč, kterého si Karel tolik vážil...

Stavba pokračovala menší věží, nakonec byla postavena Velká věž a v ní Kaple svatého Kříže. Tam budou uloženy korunovační klenoty.

Aby tyto poklady byly co nejvíc chráněny, byla věž, se zdmi silnými 7 metrů, obehnána samostatnými hradbami.

Karel dohlížel nejen na stavbu, ale i na výzdobu hradu. A na kapli mu záleželo nejvíc.

„Mé poklady bude střežit nebeské vojsko!“ řekl. A to se později také stalo. Kaple byla vyzdobena sto třiceti deskovými malbami svatých. Ty byly vytvořeny v dílně

Mistra Theodorika, skvělého malíře. Říkali mu také Zelo, Horlivec. Byl královým dvorním malířem, koupil si v Praze dům, kde s ním v dílně pracovali učedníci. Za nebeské vojsko dostal malíř od krále statek Mořina nedaleko Karlštejna. Nemusel také platit do královské pokladny daně. Theodorikovy malby byly překrásné: zářily na nich výrazné barvy, svatí měli velké obličej a široce rozevřené, kulaté oči. Malíř si také uměl pohrávat se světly a stínem.

Ale to nebylo všechno! Klenba kaple byla pozlacená, vyzdobená polodrahokamy, z klenby zářily hvězdy z benátského skla.

„Ve Velké věži budou sídlit obránci klenotů!“ nařídil Karel. A ještě dodal, že se tam nikdo nesmí jen tak toulat. Ani ženy ne.

Tohle nařízení způsobilo, že si lidé sdělovali: „Na hrad nesmí ženy, král tam chce být sám...“

Nic takového Karel nerozhodl. Ženy byly na hradě přijímány. Kolik jich tam přijelo, nevíme. Pověst vypráví, že tam nikdy žádná nebyla, až na královnu, která se do komnat vloudila v přestrojení, aby zjistila, co vlastně král na hradě dělá. Ale to je vážně jen pověst o tomto hradu – hradu Karlštejně!

